

SYLABUS

DOTYCZY CYKLU KSZTAŁCENIA 2020-2024

(skrajne daty)

Rok akademicki 2020/2021

1. PODSTAWOWE INFORMACJE O PRZEDMIOCIE

Nazwa przedmiotu	Statystyczne metody opracowania pomiarów – do wyboru
Kod przedmiotu*	
Nazwa jednostki prowadzącej kierunek	Kolegium Nauk Przyrodniczych
Nazwa jednostki realizującej przedmiot	Kolegium Nauk Przyrodniczych
Kierunek studiów	Inżynieria materiałowa
Poziom studiów	studia pierwszego stopnia
Profil	ogólnoakademicki
Forma studiów	stacjonarne
Rok i semestr/y studiów	I rok, 1 semestr
Rodzaj przedmiotu	kierunkowy do wyboru
Język wykładowy	polski
Koordinator	dr Krzysztof Kucab
Imię i nazwisko osoby prowadzącej / osób prowadzących	dr Krzysztof Kucab, dr Cisek Anna

* -opcjonalnie, zgodnie z ustaleniami w Jednostce

1.1. Formy zajęć dydaktycznych, wymiar godzin i punktów ECTS

Semestr (nr)	Wykł.	Ćw.	Konw.	Lab.	Sem.	ZP	Prakt.	Inne (jakie?)	Liczba pkt. ECTS
1	15			30					3

1.2. Sposób realizacji zajęć

- zajęcia w formie tradycyjnej
 zajęcia realizowane z wykorzystaniem metod i technik kształcenia na odległość

1.3 Forma zaliczenia przedmiotu (z toku) (egzamin, zaliczenie z oceną, zaliczenie bez oceny)

- Wykład –Zaliczenie bez oceny
Laboratoria - Zaliczenie z oceną

2. WYMAGANIA WSTĘPNE

Wiedza i umiejętności z matematyki i fizyki na poziomie szkoły średniej. Znajomość zasad bezpiecznego wykonywania pomiarów w pracowni fizycznej.

3. CELE, EFEKTY UCZENIA SIĘ, TREŚCI PROGRAMOWE I STOSOWANE METODY DYDAKTYCZNE

3.1 Cele przedmiotu

C1	Wykonywanie działań praktycznych w warunkach zbliżonych do sytuacji naturalnej.
C2	Wykonywanie działań praktycznych w sytuacji umownej – modele zjawisk fizycznych.
C3	Przeprowadzanie doświadczeń i wyciąganie wniosków z otrzymanych wyników.
C4	Umiejętność opracowywania pomiarów fizycznych ze szczególnym uwzględnieniem szacowania niepewności pomiarowych i zaokrąglania wyników pomiaru oraz sporządzania wykresów.
C5	Umiejętność formułowania zagadnień i problemów fizycznych w języku matematyki oraz nabycie umiejętności praktycznego posługiwania się nimi w rozwiązywaniu prostych zagadnień fizycznych.

3.2 Efekty uczenia się dla przedmiotu

EK (efekt uczenia się)	Treść efektu uczenia się zdefiniowanego dla przedmiotu	Odniesienie do efektów kierunkowych ¹
EK_01	Ma podstawową wiedzę w zakresie metrologii niezbędną do formułowania i rozwiązywania prostych zagadnień technicznych.	K_Wo3
EK_02	Ma wiedzę z zakresu technik oraz metod oceny własności fizycznych i mechanicznych materiałów wraz określeniem niepewności pomiarowych, w tym niepewności związanych ze statystycznym charakterem mierzonej wielkości.	K_Wo9
EK_03	Potrafi przygotować udokumentowane opracowania z przeprowadzonych pomiarów zawierające obliczenia niepewności pomiarowych.	K_U02
EK_04	Potrafi dokonać doboru metod, technik i urządzeń właściwych dla przeprowadzenia pomiarów i eksperymentów w zakresie własności materiałów oraz ma umiejętności korzystania z norm i standardów obowiązujących w inżynierii materiałowej.	K_U02 K_U07
EK_05	Potrafi wybrać i zastosować podstawowe techniki laboratoryjne oraz rutynowe metody służące do rozwiązywania prostych problemów metrologicznych o charakterze praktycznym.	K_U11
EK_06	Rozumie potrzebę podnoszenia swoich kwalifikacji, rozumie konieczność wzbogacania swojej wiedzy i umiejętności do zmian zachodzących w technice i technologii.	K_Ko1

¹ W przypadku ścieżki kształcenia prowadzącej do uzyskania kwalifikacji nauczycielskich uwzględnić również efekty uczenia się ze standardów kształcenia przygotowującego do wykonywania zawodu nauczyciela.

3.3 Treści programowe

A. Problematyka wykładu

Treści merytoryczne:

1. Podstawowe definicje metrologiczne. Pomiar i jego istota. Matematyczna i systemowa interpretacja pomiaru. Jednostka miary. Układ jednostek.
2. Pomiar fizyczny. Błąd pomiaru. Podział błędów pomiarowych.
3. Budowa i model przyrządu pomiarowego. Opis działania przyrządów pomiarowych. Podstawowe parametry przyrządów pomiarowych: zakres pomiarowy, rozdzielczość, klasa dokładności.
4. Bezwzględny i względny błąd maksymalny. Błąd maksymalny wielkości złożonej. Reguły zaokrąglania wyników pomiaru. Kryterium zgodności wyników pomiaru.
5. Prawdopodobieństwo i gęstość prawdopodobieństwa błędów przypadkowych. Funkcja Gaussa. Odchylenie standardowe. Wartość średnia pomiarów o jednakowej dokładności. Średni błąd kwadratowy pojedynczego pomiaru w serii i średni błąd kwadratowy wartości średniej. Średni błąd kwadratowy wielkości złożonej. Metoda Studenta określania błędów małej serii pomiarów. Średnia ważona.
6. Graficzne metody przedstawiania wyników pomiarów: wykonanie wykresu, dobieranie skali i nanoszenie punktów pomiarowych. Prostokąt błędu. Odczytywanie wartości z wykresu i określanie nachylenia krzywej.
7. Zastosowanie metody wyrównawczej Gaussa do analizy wyników pomiarów wielkości liniowo zależnych. Transformacje linearyzujące na przykładzie funkcji wykładniczej.

B. Problematyka ćwiczeń laboratoryjnych

Wykaz przykładowych ćwiczeń:

1. Pomiar bezpośredni i pośredni:

- Pomiar wielkości prostej, gdy błąd systematyczny jest:

a) duży

b) mały

w porównaniu z błędem przypadkowym: (pomiar rozmiarów odpowiednio dobranej bryły za pomocą linijki, suwmiarki i śruby mikrometrycznej).

- Porównywanie wskazań mierników elektrycznych o różnej klasie dokładności.

2. Obliczanie błędów maksymalnych wielkości złożonych:

- Wyznaczanie przyspieszenia ziemskiego z obserwacji wahań wahadła matematycznego.

- Wyznaczanie gęstości ciał o kształtach regularnych.

3. Graficzne metody przedstawiania wyników pomiaru:

- Wykonanie doświadczenia pokazowego np. „Badanie wydłużenia drutu metalowego pod wpływem ogrzewania”. Każdy student wykonuje wykres $\frac{\Delta l}{l_0} = f(\Delta t)$ opracowując wyniki.

4. Średnia arytmetyczna i średnia ważona. Odchylenie standardowe wielkości złożonej:

- Wykonanie estymacji przedziałowej na podstawie podanych gotowych serii pomiarowych

- Określanie odchylenia standardowego wielkości złożonej na przykładzie ćwiczenia „Wyznaczanie gęstości ciał o kształtach regularnych”.

5. Regresja liniowa:

-Wykonanie doświadczenia pokazowego „Badanie zależności oporu przewodników od temperatury”.

6. Estymacja zależności nieliniowych – transformacje linearyzujące na przykładzie funkcji wykładniczej:

- badanie ładowania i rozładowania kondensatora
- wyznaczanie współczynnika lepkości cieczy metodą wypływu

7. Wykorzystanie arkusza Microsoft EXCEL w opracowywaniu danych doświadczalnych.

3.4 Metody dydaktyczne

Wykład: wykład z prezentacją multimedialną

Laboratoria: wykonywanie doświadczeń, projektowanie doświadczeń, wykonywanie ćwiczeń laboratoryjnych przy stanowiskach.

4. METODY I KRYTERIA OCENY

4.1 Sposoby weryfikacji efektów uczenia się

Symbol efektu	Metody oceny efektów uczenia się (np.: kolokwium, egzamin ustny, egzamin pisemny, projekt, sprawozdanie, obserwacja w trakcie zajęć)	Forma zajęć dydaktycznych (w, ćw, ...)
EK_01	Obserwacja w trakcie wykonywania ćwiczeń laboratoryjnych, Ocena sprawozdania	W, Lab.
EK_02	Ocena sprawozdania	Lab.
EK_03	Egzamin praktyczny na zakończenie laboratorium	Lab.
EK_04	Obserwacja w trakcie wykonywania ćwiczeń laboratoryjnych, Egzamin praktyczny na zakończenie laboratorium	Lab.
EK_05	Obserwacja w trakcie wykonywania ćwiczeń	Lab.
EK_06	Obserwacja w trakcie wykonywania ćwiczeń laboratoryjnych, Ocena sprawozdania	W, Lab.

4.2 Warunki zaliczenia przedmiotu (kryteria oceniania)

Wykład: zaliczenie na podstawie aktywności na zajęciach i zaliczenie kolokwium końcowego.
Laboratorium: zaliczenia na podstawie aktywności na zajęciach, oceny sprawozdań, egzaminu praktycznego, ocena końcowa jest średnią z ocen cząstkowych.

Kryteria ocen:

Ocena dostateczna: Student posiada podstawową wiedzę o pomiarach wielkości mechanicznych i elektrycznych, technikach pomiarowych i podstawowych rodzajach niepewności pomiarowych, potrafi wymienić i opisać metody, rodzaje przetwarzania sygnałów pomiarowych, zna jednostki układu SI, potrafi korzystać z literatury przedmiotu w języku polskim

Ocena dobra: Student posiada wiedzę o pomiarach wielkości mechanicznych i elektrycznych, technikach pomiarowych i rodzajach niepewności pomiarowych, potrafi wyznaczyć niepewności pomiarów wielkości pośrednich, potrafi wymienić i opisać metody rodzaje przetwarzania sygnałów pomiarowych oraz ich zalety i ograniczenia, zna jednostki układu SI,

potrafi zaplanować pomiary wybranych wielkości mechanicznych i elektrycznych, potrafi korzystać z literatury przedmiotu w języku polskim i angielskim

Ocena bardzo dobra: Student potrafi wykorzystać wiedzę do formułowania i rozwiązywania nietypowych zadań inżynierskich w zakresie dotyczącym metrologii, potrafi dokonywać selekcji i interpretacji literatury.

Skala ocen: dst 51-60% punktów, +dst 61-70%, db 71-80%, +db 81-90%, bdb 91-100%

5. CAŁKOWITY NAKŁAD PRACY STUDENTA POTRZEBNY DO OSIĄGNIĘCIA ZAŁOŻONYCH EFEKTÓW W GODZINACH ORAZ PUNKTACH ECTS

Forma aktywności	Średnia liczba godzin na zrealizowanie aktywności
Godziny kontaktowe wynikające z harmonogramu studiów	45
Inne z udziałem nauczyciela akademickiego (udział w konsultacjach, egzaminie)	2
Godziny niekontaktowe – praca własna studenta (przygotowanie do zajęć, egzaminu, napisanie referatu itp.)	28
SUMA GODZIN	75
SUMARYCZNA LICZBA PUNKTÓW ECTS	3

* Należy uwzględnić, że 1 pkt ECTS odpowiada 25-30 godzin całkowitego nakładu pracy studenta.

6. PRAKTYKI ZAWODOWE W RAMACH PRZEDMIOTU

wymiar godzinowy	Nie dotyczy
zasady i formy odbywania praktyk	Nie dotyczy

7. LITERATURA

Literatura podstawowa:

1. Jaworski J., Matematyczne podstawy metrologii, WNT, Warszawa 1979.
2. Taylor J.R., Wstęp do analizy błęd pomiarowego, PWN, Warszawa 2012.
3. Sidor T., Podstawy metrologii. Przegląd metod i przyrządów pomiarowych, WSZOP, Katowice 2008.
4. Szydłowski H., Pomiary fizyczne, PWN, Warszawa 2004.
5. Lisowski M., Podstawy metrologii, oficyna Wyd. Politechniki Wrocławskiej, Wrocław 2011.
6. Zatorski A., Sroka R., Podstawy metrologii elektrycznej, AGH, Kraków 2011.

Literatura uzupełniająca:

1. Jakubiec W., Malinowski J., Metrologia wielkości geometrycznych, WNT, Warszawa 2004.

2. Stacewicz T., Kotlicki A., Elektronika w laboratorium naukowym, PWN, Warszawa 1994.
3. Szydłowski H., Pracownia fizyczna, PWN, Warszawa 2003

Akceptacja Kierownika Jednostki lub osoby upoważnionej